

ელია — რიცხვი ხუთი

წინასწარმეტყველური დუმილი

Jeff Pippenger

2023-10-03

როცა ელიამ აქაბს მთელი ისრაელის კარმელზე მოხმოვა დაავალა, ეს წინასწარ მოასწავებდა ღმერთის მიერ ეკლესიის ბნელი საუკუნეებიდან გამოყვანას 1798 წელს, სამწელიწად-ნახევრიანი დევნის შემდეგ, და მათ მიყვანას 1844 წლამდე და შემდგომ 1863 წლამდე. ეს სამი თარიღი არის „შვიდი დროის“ სტრუქტურის უკანასკნელი სამი სასაზღვრო ნიშანი, როგორც ეს ესაიამ გადმოსცა მეშვიდე თავში.

1798-ის, 1844-ისა და 1863-ის იგივე ისტორია აგრეთვე იყო წინასახედ მოხაზული, როცა მოსემ ისრაელის ძენი ეგვიპტის მონობიდან სინაის მთამდე წარუძღვა. პირველი და მეორე ანგელოზის ისტორია წარმოადგენს მილერიტულ მოძრაობას, რომელიც აღსასრულის ჟამს, 1798 წელს, დაიწყო და გაგრძელდა, ვიდრე ეს მოძრაობა 1863 წელს ეკლესიად ჩამოყალიბდებოდა. ელია და მოსე მილერიტული ისტორიის ორი მთავარი მოწმე არიან, და ისინი გამოცხადების წიგნშიც მესამე ანგელოზის ისტორიის განმავლობაში ორი მთავარი მოწმე არიან.

მილერიტული მოძრაობა აღნიშნავს გამოცხადების მეთოთხმეტის მარადიული სახარების დასაწყისს, ხოლო Future for America აღნიშნავს დასასრულს. მილერიტების დასაწყისის მოძრაობასა და დასასრულის მოძრაობას შორის ვპოულობთ მეშვიდე დღის ადვენტისტთა ეკლესიას. ადვენტისტური ეკლესიის ისტორიკოსთა თანახმად, 1856 წელს მილერიტული მოძრაობის ნაშთი შევიდა ლაოდიკიური მდგომარეობაში, რითაც დასრულდა ფილადელფიური პერიოდი, რომელიც მოიცავდა 1798-დან 1856 წლამდე დროს.

წინა სტატიაში ჩვენ ვაჩვენეთ, რომ შთაგონებამ წითელი ზღვის გადალახვასთან დაკავშირებული იმედგაცრუება 1844 წლის დიდ იმედგაცრუებასთან შეათანხმა. იმ მომენტში, მოსეს ისტორიაში, მანანით წარმოდგენილი შაბათის გამოცდა დადგა. იმავე წინასწარმეტყველურ წერტილში, უწმინდესიდან მოსულმა ნათელმა დაიწყო გამოცდისა და განწმენდის პროცესი, რომელიც შაბათით იწყებოდა, მათთვის, ვინც ზღვა გადალახა და რწმენით უწმინდესში შევიდა. გამოცდის პროცესი, რომელიც 1844 წელს წინ უძღოდა, მოსეს ისტორიაში მისი დაბადებიდან დაიწყო, ხოლო მილერიტებისთვის — 1798 წელს, ცოდნის იმ მატებასთან ერთად, რომლის შესახებაც დანიელმა მიუთითა, რომ იგი წარმოშობდა სამსაფეხურიან გამოცდის პროცესს, რომელსაც სამსჯავრომდე მიჰყავდა.

მრავალნი განიწმინდებიან, გათეთრდებიან და გამოიცილებიან; ხოლო ბოროტნი ბოროტად მოიქცევიან; და არცერთი ბოროტი ვერ გაიგებს; ხოლო ბრძენნი გაიგებენ. დანიელი 12:10.

სამსჯავროს გახსნა 1844 წლის 22 ოქტომბერს წინასწარ იყო განსახიერებული ფარაონის სამსჯავროთი, რომელიც დაიწყო ეგვიპტის პირმშოთაგან და დასრულდა წითელი ზღვის წყლებში. როდესაც ბრძენნი რწმენით შევიდნენ უწმიდეს ადგილას, ანუ გადალახეს წითელი ზღვა, გამოცდის პროცესი, რომელიც აღსასრულის ჟამს 1798 წელს დაიწყო, 1844 წლის შემდეგაც გაგრძელდა. მოსეს ისტორიაში ეს წარმოდგენილი იყო ათი გამოცდით, რომლებშიც ისრაელმა ყოველ ნაბიჯზე მარცხი განიცადა. ამ ათი გამოცდიდან უკანასკნელი იყო ის დრო, როცა თორმეტმა მზვერავმა აღთქმული ქვეყანა გამოიკვლია. მოსეს ისტორიაში პირველი გამოცდა იყო მანანის გამოცდა, რომელიც შაბათს წარმოადგენს, ხოლო მილერიტებისთვის შაბათი 1844 წლის 22 ოქტომბრის შემდეგ პირველ გამოცდად იქნა ამოცნობილი. რადგან ორივე პარალელურ ისტორიაში პირველი გამოცდა შაბათია, მოსეს ისტორიის მომდევნო ცხრა გამოცდა მიუთითებს, რომ 1844 წლის შემდეგ იქნებოდა გამოცდათა თანმიმდევრობა, რომელიც მიიყვანდა ან აღთქმულ ქვეყანაში შესვლამდე, ან სიკვდილის უდაბნომდე. 1863 წელი წარმოადგენს მილერიტული მოძრაობის საბოლოო გამოცდას. ამ საკითხის განხილვას დავიწყებთ იმ მომენტიდან, როცა თორმეტი მზვერავი აღთქმული ქვეყნიდან თავიანთ ცნობებს დააბრუნებენ.

და დაბრუნდნენ ქვეყნის დაზვერვიდან ორმოცი დღის შემდეგ. წავიდნენ და მივიდნენ მოსესთან, აარონთან და ისრაელიანთა მთელი საზოგადოების წინაშე, ფარანის უდაბნოში, კადეშში; და მიუტანეს მათ ამბავი, და მთელ საზოგადოებასაც, და უჩვენეს მათ იმ ქვეყნის ნაყოფი. და მოუთხრეს მას და თქვეს: მივედით იმ ქვეყანაში, სადაც შენ გაგვგზავნე, და ნამდვილად გადმოდის იგი რძითა და თაფლით; და ეს არის მისი ნაყოფი. მაგრამ ხალხი, რომელიც იმ ქვეყანაში ცხოვრობს, ძლიერია, ქალაქები კი გამაგრებული და ძალიან დიდია; და იქ ანაკის ძენიც ვიხილეთ. ამაღეკელები სამხრეთის ქვეყანაში ცხოვრობენ; ხეთელები, იებუსელები და ამორეველები მთებში სახლობენ; ქანაანელები კი ზღვის პირას და იორდანეს ნაპირებთან ცხოვრობენ. და ქალებმა დააწყნარა ხალხი მოსეს წინაშე და თქვა: მაშინვე ავიდეთ და დავიმკვიდროთ იგი, რადგან ნამდვილად ძალგვიძს მისი დაძლევა. მაგრამ კაცებმა, რომლებიც მასთან ერთად იყვნენ ასულნი, თქვეს: ვერ შევძლებთ იმ ხალხის წინააღმდეგ ასვლას, რადგან ისინი ჩვენზე ძლიერნი არიან. და გაუვრცელეს ისრაელიანებს ბოროტი ამბავი იმ ქვეყნის შესახებ, რომელიც დაზვერეს, და თქვეს: ქვეყანა, რომლის დასაზვერდაც ჩვენ გავიარეთ იგი, არის ქვეყანა, რომელიც შთანთქავს თავის მკვიდრთ; და მთელი ხალხი, რომელიც მასში ვიხილეთ, ახოვანი კაცებია. და იქ ვიხილეთ გოლიათნი, ანაკის ძენი, რომლებიც გოლიათთაგან წარმოშობილან; და საკუთარ თვალში ჩვენ კალიებს ვგავდით, და ასეც ვჩანდით მათ თვალში. რიცხვნი 13:25–33.

რიცხვნთა წიგნიდან ეს მონაკვეთი შეიცავს რამდენიმე მეტად მნიშვნელოვან ჭეშმარიტებას, რომელთაც ყურადღება უნდა მიექცეს, რადგან ისინი ადვილად შეიძლება შეუმჩნეველი დარჩეს, თუ მასში წარმოდგენილი ისტორია მილერიტული მოძრაობის ტიპოლოგიურ სახედ არ განიხილება. ერთი საკითხი ის არის, რომ „ბოროტი უწყებით“ გამოსული ამბოხებულები თავიანთ მეათე და საბოლოო გამოცდას ვერ ჩააბარეს, და ამ საბოლოო გამოცდაზე ადამიანთა ორი კლასი გამოამჟღავნა. ეს ორი კლასი, რომლებიც წინა ცხრა გამოცდის ისტორიის განმავლობაში

ვითარდებოდნენ, თავიანთ ხასიათს იმის მიხედვით ავლენდნენ, რომელ „უწყებას“ ირჩევდნენ მისაღებად. 1863 წელს მილერიტულმა ადვენტიზმმა უარყო მოსეს უწყება, როგორც ეს წარმოდგენილია ლევიანთა წიგნის ოცდამეექვსე თავში მონობის შესახებ წინასწარმეტყველებით. იესო ნავესა და ქალების მიერ წარმოდგენილი უწყება უბრალოდ იყო ღვთის „უწყების“ გამეორება მათი მონობიდან გამოხსნის მთელი ისტორიის განმავლობაში. მოსეს დაბადებიდანვე ღმერთი ჰპირდებოდა მათ, რომ გამოიყვანდა მათ მონობიდან და შეიყვანდა იმ ქვეყანაში, რომელიც მრავალი საუკუნის წინ აღუთქვა აბრაამს. იესო ნავესი და ქალები წარმოადგენენ მათ, ვინც იდგნენ საფუძველმდებელ უწყებაზე; დანარჩენმა ათმა მზვერავმა უარყო, რომ ღმერთს მართლაც მიცემული ჰქონდა ეს უწყება.

მაშინ მთელმა კრებულმა აიმაღლა ხმა და შეჰღაღადა, და ხალხი ტიროდა იმ ღამეს. და ისრაელის ყველა ძე დრტვინავდა მოსესა და აარონის წინააღმდეგ; და მთელმა კრებულმა უთხრა მათ: ნეტავ ეგვიპტის ქვეყანაში მოვმკვდარიყავით! ან ნეტავ ამ უდაბნოში მოვმკვდარიყავით! და რისთვის მოგვიყვანა უფალმა ამ ქვეყანაში — რათა მახვილით დავეცეთ და ჩვენი ცოლები და ჩვენი შვილები ნადავლად იქცნენ? განა არ სჯობს ჩვენთვის ეგვიპტეში დაბრუნება? და ეუბნებოდნენ ერთმანეთს: დავიყენოთ წინამძღოლი და დავბრუნდეთ ეგვიპტეში. რიცხვნი 14:1–4.

როდესაც 1863 წელს ჯეიმს უაითმა Review and Herald-ში დაწერა სტატია, რომელშიც უარყო მილერის გაგება „შვიდი ჟამის“ შესახებ, და იმავე წელს ურია სმითმა გამოაქვეყნა ყალბი სქემა, რომელიც სრულიად მოკლებული იყო რაიმე მითითებას ლევიანთა წიგნში მოხსენიებულ „შვიდ ჟამზე“, უაითმაც და სმითმაც განზე გადადეს უილიამ მილერის შრომა და გამოიყენეს განდგომილი პროტესტანტიზმის ბიბლიური მეთოდოლოგია. განდგომილთა მეთოდოლოგია, რომლებიც მათ ცოტა ხნის წინ „ბაბილონის ასულებად“ მოიხსენიეს, გამოყენებულ იქნა იმ დასაბუთებად, რათა უარეყოთ მილერის უწყება, რომელიც ანგელოზ გაბრიელის მიერ იყო წარმართული. ძველი ისრაელისთვის მეათე გამოცდის დროს მათ პირდაპირ თქვეს: „დავიყენოთ მეთაური და დავბრუნდეთ ეგვიპტეში.“ მეათე და საბოლოო გამოცდაზე მარცხი ეფუძნება „უწყების“ უარყოფას, რომელიც თავიდანვე თანხმობაში იყო იმავე უწყებასთან, და ეგვიპტის მონობაში დაბრუნების სურვილს. როდესაც იერემია სიმბოლურად წარმოადგენდა მათ, ვინც იმედგაცრუებული დარჩა 1843 წლის წარუმატებელი წინასწარმეტყველების გამო, ღმერთმა მას განსაკუთრებულად მოუწოდა დაბრუნებულიყო ღმერთთან და თავისი უწინდელი მოშურნეობით მომსახურებოდა ამ უწყებას, მაგრამ ასევე უბრძანა, არასოდეს დაბრუნებულიყო მათთან, ვინც „ბაბილონის ასულებად“ იყვნენ მოხსენიებულნი.

ამიტომ ასე ამბობს უფალი: თუ მოიქცევი, კვლავ დაგაბრუნებ და ჩემს წინაშე დადგები; და თუ ძვირფასს გამოჰყოფ უღირსისაგან, ჩემი ბაგესავით იქნები; ისინი შენკენ მოიქცნენ, ხოლო შენ ნუ მოიქცევი მათკენ. იერემია 15:19.

1863 წელს ჯეიმს უაითმა და ურია სმითმა დანიშნეს ახალი კაპიტანი, რათა უკან წაეყვანა ისინი იმ ადგილისკენ, სადაც მათ ებრძანათ, არ წასულიყვნენ. იესო ნავეს ძე და ქალები წარმოადგენენ მათ, ვისაც წინ წასვლა სურდა, ხოლო უაითი და სმითი

წარმოადგენენ მათ, ვისაც უკან დაბრუნება სურდა.

კიდევ ერთი საკითხი, რომელიც აღნიშნული უნდა იყოს რიცხვთა წიგნიდან ამ მონაკვეთში, ის არის, რომ საბოლოო ამბოხი, რომელმაც ყველა ამბოხებული მომდევნო ორმოცი წლის განმავლობაში უდაბნოში სიკვდილს მიუსაჯა, წარმოადგენს იმ ორ უმთავრეს მითითებათაგან ერთ-ერთს, რომლებიც ამყარებენ ბიბლიური წინასწარმეტყველების „ერთი დღე — ერთი წლის“ პრინციპს; ეს, შესაძლოა, ის უმნიშვნელოვანესი წინასწარმეტყველური წესი იყო, რომლის მეშვეობითაც მიღერმა გახსნა მარადიული სახარებისა და პირველი ანგელოზის უწყება. წესის სხვა ბიბლიური დამოწმება ეზეკიელის წიგნში მოიპოვება.

და როცა მათ აღასრულებ, კვლავ მარჯვენა გვერდზე დაწევი, და იტვირთე იუდას სახლის უსამართლობა ორმოცი დღე; თითოეული დღე ერთ წლად დაგიწესე. ეზეკიელი 4:6.

რაც ხშირად შეუმჩნეველი რჩება იმ ორ მუხლთან დაკავშირებით, რომლებმაც დაადგინეს დღე-წელიწადის პრინციპი, არის ორივე მუხლის ისტორიული კონტექსტი.

იმ დღეების რიცხვისამებრ, რომელთა განმავლობაშიც თქვენ დაზვერეთ ის ქვეყანა, კერძოდ ორმოცი დღე, თითოეული დღე წელიწადად გექნებათ ჩათვლილი; იტვირთავთ თქვენს უკეთურებებს ორმოცი წლის განმავლობაში და შეიცნობთ ჩემს სიტყვის გატეხას. რიცხვნი 14:34.

რიცხვთა წიგნში მოცემული მუხლი ძველი ისრაელის დასაწყისში მოხდა და წარმოადგენდა ღვთის აღთქმის ერის აჯანყებას, ხოლო ეზეკიელის წიგნში მოცემული მუხლი ძველი ისრაელის დასასრულს მოხდა და წარმოადგენდა ღვთის აღთქმის ერის აჯანყებას. დასაწყისში სასჯელი იყო სიკვდილი უდაბნოში, ხოლო დასასრულს სასჯელი იყო მონობა მათი მტრების ქვეყანაში. „დღე წელიწადად“ პრინციპი ხაზს უსვამს აღთქმის ერის აჯანყებას. ორი სასჯელი — ერთი დასაწყისში და ერთი დასასრულს — მაგრამ ორივე განსხვავებული. პირველი იყო თანდათანობითი გამოფიტვით სიკვდილი უდაბნოში მოგზაურობისას, უკანასკნელი კი — ტყვეობა და მონობა პირდაპირი მნიშვნელობით ბაბილონში.

მაშინ მოსე და აარონი პირქვე დაემხნენ ისრაელის ძეთა მთელი კრებულის წინაშე. ხოლო იესო ნავეს ძე და ქალები იეფუნეს ძე, რომლებიც იმათგან იყვნენ, ვინც ქვეყანა გამოიკვლია, სამოსელი შემოიხიეს. და უთხრეს ისრაელის ძეთა მთელ საზოგადოებას: ქვეყანა, რომელიც მოვიარეთ მის გამოსაკვლევად, მეტად კარგი ქვეყანაა. თუ უფალს ვუყვარვართ, შეგვიყვანს იგი ამ ქვეყანაში და მოგვცემს მას — ქვეყანას, სადაც რძე და თაფლი მოედინება. ოღონდ ნუ აუჯანყდებით უფალს და ნუ შეგეშინდებთ იმ ქვეყნის ხალხისა, რადგან ისინი ჩვენთვის პურია; მათი მფარველობა განემორა მათ, და უფალი ჩვენთან არის; ნუ გეშინიათ მათი. მაგრამ მთელმა კრებულმა თქვა, რომ ქვებით ჩაექოლათ ისინი. მაშინ უფლის დიდება გამოეცხადა საკრებულო კარავში ისრაელის ყველა მის წინაშე. და უთხრა უფალმა მოსეს: როდემდე განმარისხებს ეს ხალხი? და როდემდე არ მერწმუნებიან, მიუხედავად ყველა ნიშნისა, რომელიც მათ შორის მოვახდინე? დავცემ მათ შავი

ჭირით, მოვსპობ მათ სამკვიდროს, და შენგან შევექმნი მათზე დიდსა და ძლიერ ერს. ხოლო მოსემ უთხრა უფალს: მაშინ ეგვიპტელნი შეიტყობენ ამას, რადგან შენი ძალით გამოიყვანე ეს ხალხი მათგან; და უამბობენ ამას ამ ქვეყნის მცხოვრებთ, რადგან მათ სმენიათ, რომ შენ, უფალო, ხარ ამ ხალხის შორის, რომ შენ, უფალო, პირისპირ ეცხადები, რომ შენი ღრუბელი დგას მათზე, და რომ წინ უძღვი მათ დღისით ღრუბლის სვეტში და ღამით ცეცხლის სვეტში. ხოლო თუ მოსპობ ამ მთელ ხალხს როგორც ერთ კაცს, მაშინ ერები, რომელთაც შენი სახელი სმენიათ, იტყვიან: რადგან უფალს არ შეეძლო ამ ხალხის შეყვანა იმ ქვეყანაში, რომელიც მათ ფიცით აღუთქვა, ამიტომ დახოცა ისინი უდაბნოში. და ახლა, გვედრები, დიადი იყოს ჩემი უფლის ძალა, როგორც შენ ბრძანე, როცა თქვი: უფალი სულგრძელია და დიდად მოწყალე, მიტევებს ურჯულოებასა და დანაშაულს, მაგრამ დამნაშავეს უსჯელად არ ტოვებს, და მამათა ურჯულოებას შვილებზე მოიკითხავს მესამე და მეოთხე თაობამდე. გვედრები, მიუტევე ამ ხალხს მათი ურჯულოება შენი დიდი წყალობისამებრ, როგორც მიუტევებდი ამ ხალხს ეგვიპტიდან აქამდე. რიცხვნი 14:5–19.

ამ მუხლებით წარმოდგენილი ისტორია იქცა ბიბლიურ სიმბოლოდ, რომელსაც ეწოდება „აღმდრის დღე“. „აღმდრის დღე“ მოხსენიებულია ფსალმუნში ოთხმოცდათხუთმეტი, იერემიაში ოცდათორმეტი და ებრაელთა მიმართ მესამე თავში, თუმცა ამ ჟამად ამ სიმბოლოს არ შეეცხებოთ. წინა მონაკვეთში აღნიშნულია მნიშვნელოვანი პრინციპი, რომლის ცნობაც აუცილებელია. ეს პრინციპი აგრეთვე წარმოჩენილია წინასწარმეტყველ სამუელის, ლუციფერის, ელენ უაითისა და, რასაკვირველია, ამ მონაკვეთში მოსეს მაგალითით.

და უთხრეს მას: აჰა, შენ მოხუცდი, და შენი ძენი შენს გზებზე აღარ დადიან; ახლა დაგვიდგინე მეფე, რათა გვმსაჯულობდეს, როგორც ყველა ერს. მაგრამ ეს სიტყვა არ ესიამოვნა სამუელს, როცა თქვეს: მოგვცე მეფე, რათა გვმსაჯულობდეს. და სამუელმა ილოცა უფლის მიმართ. და უთხრა უფალმა სამუელს: ისმინე ხალხის ხმისა ყოველივეში, რასაც გეუბნებიან შენ; რადგან შენ კი არ უარყვეს, არამედ მე უარმყვეს, რათა აღარ ვიმეფო მათზე. იმ დღიდან, როცა ეგვიპტიდან ამოვიყვანე ისინი, ვიდრე დღევანდელ დღემდე, ყველა იმ საქმეთამებრ, რაც ჩაუდენიათ — რომ მიმატოვეს მე და სხვა ღმერთებს ემსახურნენ — ასევე გექცევინ შენც. ახლა კი ისმინე მათი ხმისა; ოღონდ სერიოზულად გააფრთხილე ისინი და აუწყე მათ იმ მეფის წესი, რომელიც მათზე იმეფებს. და სამუელმა უფლის ყველა სიტყვა უთხრა ხალხს, რომელიც მეფეს სთხოვდა მას. და თქვა: აი, რა იქნება იმ მეფის წესი, რომელიც თქვენზე იმეფებს: წაიყვანს თქვენს ძეებს და დაიყენებს თავისთვის, თავისი ეტლებისათვის და თავის მხედრებად; და ზოგნი გაიქცევიან მისი ეტლების წინ. და დაადგენს თავისთვის ათასისთავეს და ორმოცდაათისთავეს; ზოგს თავის მიწის სახნავად და თავისი სამკლის მოსამკელად დააყენებს, და თავისი საომარი იარაღისა და თავისი ეტლების აღჭურვილობის გასაკეთებლად. და თქვენს ასულებს წაიყვანს ნელსაცხებლის მომზადებლად, მზარეულებად და მცხოვრებლებად. და წაიღებს თქვენს ყანებს, თქვენს ვენახებსა და თქვენს ზეთისხილის ბაღებს, მათგან საუკეთესოსაც კი, და მისცემს თავის მსახურებს. და აიღებს მეთედს თქვენი თესლიდან და თქვენი ვენახებიდან და მისცემს თავის

კარისკაცებსა და თავის მსახურებს. და წაიყვანს თქვენს მონებსა და მხევლებს, თქვენს საუკეთესო ჭაბუკებსა და თქვენს სახედრებს, და თავის საქმეზე დააყენებს. თქვენი ფარიდანაც აიღებს მეთედს; და თქვენ მისი მსახურნი გახდებით. და იყვირებთ იმ დღეს თქვენი მეფის გამო, რომელიც თქვენთვის აგირჩევიათ; და უფალი არ გისმენთ იმ დღეს. მაგრამ ხალხმა არ ისურვა სამუელის ხმის მორჩილება და თქვეს: არა, არამედ მეფე უნდა გვყავდეს ჩვენზე, რათა ჩვენც ვემსგავსოთ ყველა ერს, და ჩვენმა მეფემ გვმსაჯულობდეს, წინ წაგვიძღვოს და იბრძოდეს ჩვენს ბრძოლებში. და მოისმინა სამუელმა ხალხის ყველა სიტყვა და გადასცა ისინი უფლის სასმენელს. და უთხრა უფალმა სამუელს: ისმინე მათი ხმისა და დაუდგინე მათ მეფე. და უთხრა სამუელმა ისრაელის კაცებს: წავიდეს ყოველი კაცი თავის ქალაქში. 1 Samuel 8:5-22.

ამ მონაკვეთში ძველმა ისრაელმა უარყო ღმერთი, როგორც თავისი მეფე, და ეს ისტორია წინ მიუთითებს იმ დროზე, როცა მათ განაცხადეს, რომ კეისრის გარდა სხვა მეფე არ ჰყავდათ. მათ უარყვეს ღვთის თეოკრატია და დაჟინებით მოითხოვეს, რომ მეფე საკუთარი ხალხიდან მისცემოდათ, რათა საბოლოოდ ეღიარებინათ, რომ მათი მეფე რომაელი მეფე იყო. უკანასკნელ დღეებში რომაელი მეფე რომის პაპია.

მაგრამ ისინი ყვიროდნენ: წაიყვანე, წაიყვანე, ჯვარს აცვი იგი. პილატე ეუბნება მათ: თქვენს მეფეს ჯვარს ვაცვა? მღვდელმთავრებმა უპასუხეს: კეისრის გარდა მეფე არა გვყავს. იოანე 19:15.

თეოკრატის უარყოფა იმდენად შეურაცხმყოფელი და პირადული იყო სამუელისთვის, რომ მან ეს თავისი წინასწარმეტყველური მსახურების უარყოფად გაიგო. მაგრამ ღმერთმა იზრუნა, რომ სამუელს გაეგო: მათი უარყოფა მიმართული იყო ღმერთისადმი და არა წინასწარმეტყველისადმი. ეს ორი მონაკვეთი, რომლებიც წარმოაჩენს მოსესა და სამუელის წინასწარმეტყველურ ურთიერთობას ძველი ისრაელის ამბოხებასთან, ცხადყოფს, რომ შემდგომად ამბოხებისთვის მოვლენილი სასჯელი ძველი ისრაელისთვის დასასრული არ ყოფილა. კვლავაც არსებობდა ჯგუფი, იესო ნავეს ძისა და ქალების მიერ წარმოდგენილი, რომელიც აღთქმულ ქვეყანაში შევიდოდა; ხოლო სამუელის ისტორიაში ძველი ისრაელის დასასრული ისრაელის მეფეების დასასრულს უკავშირდებოდა და არა დასაწყისს.

მოსემ ღმერთთან იდავა, რათა განეგრძო ძველ ისრაელთან მოქმედება, რადგან მოსე მსჯელობდა, რომ მათი იმ ეტაპზე აღსასრული არასწორად წარმოაჩენდა მისი ხალხის ხსნის წმინდა ისტორიას და მის დაპირებას, რომ წარუძღვებოდა მათ იმ ქვეყანაში, რომელიც ღმერთს აბრაამისთვის ჰქონდა აღთქმული. აქ არსებითი ის არის, რომ ღმერთი ირჩევს დაუშვას ამბოხი როგორც მოხდეს, ისე გაგრძელდეს, როდესაც განზრახული აქვს ამბოხი გამოიყენოს ჭეშმარიტების დამოწმებად.

სამუელის მიერ გამოხატული მართალი რისხვის განწყობა ასევე გამოიხატა ელენ უაითშიც.

„არასოდეს მანამდე არ მინახავს ჩვენს ხალხში ისეთი მტკიცე თვითკმაყოფილება და ნათლის მიღებისა და აღიარების ისეთი უგულებელყოფა, როგორიც

მინეაპოლისში გამოვლინდა. მე მეჩვენა, რომ იმ ჯგუფიდან, რომელნიც იმ კრებაზე გამოვლენილ სულს ეფერებოდნენ, ვერც ერთი ვეღარ მიიღებდა ნათელ შუქს, რათა ზეციდან მათთვის მოვლენილი ჭეშმარიტების ძვირფასობა გაერჩიათ, ვიდრე თავიანთ სიამაყეს არ დაიმდაბლებდნენ და არ აღიარებდნენ, რომ მათ არ ამოდრავებდათ ღვთის სული, არამედ მათი გონება და გული სავეს იყო წინასწარგანწყობით. უფალს სურდა მათთან მოახლოება, მათი კურთხევა და მათი განკურნება მათი უკუდგომილებებისაგან, მაგრამ მათ არ ისმინეს. მათ ამოდრავებდათ იგივე სული, რომელმაც შთააგონა კორახი, დათანი და აბირამი. ისრაელის იმ კაცებს მტკიცედ ჰქონდათ გადაწყვეტილი, წინ აღდგომოდნენ ყოველგვარ მტკიცებულებას, რომელიც დაადასტურებდა, რომ ისინი ცდებოდნენ, და ისინი კვლავ და კვლავ აგრძელებდნენ თავიანთ განდგომილების გზას, ვიდრე მრავალნი არ გადმოიბირეს, რათა მათთან შეერთებულიყვნენ.“

„ვინ იყვნენ ესენი? არა სუსტნი, არა უმეცარნი, არა განუსწავლელნი. იმ აჯანყებაში იყო ორას ორმოცდაათი თავკაცი, საკრებულოში სახელგანთქმული, სახელოვანი კაცნი. რა იყო მათი მოწმობა? ‘მთელი კრებული წმიდაა, ყოველი მათგანი, და უფალი მათ შორის არის; მაშ, რატომ აღიმადლებთ თავს უფლის კრებულზე?’ [რიცხვნი 16:3]. როცა კორახი და მისი თანამდგომნი ღვთის სასჯელის ქვეშ დაიღუპნენ, ხალხმა, რომელიც მათ მოტყუებული ჰყავდათ, ამ სასწაულში უფლის ხელი ვერ დაინახა. მეორე დილით მთელი კრებული მოსესა და აარონს სდებდა ბრალს: ‘თქვენ დახოცეთ უფლის ხალხი’ [მთხლი 41], და წყლული იყო კრებულზე, და თოთხმეტ ათასზე მეტი დაიღუპა.“

„როცა მინეაპოლისიდან წასვლა განვიზრახე, უფლის ანგელოზი დამიდგა გვერდით და მითხრა: „არა ასე; ღმერთს ამ ადგილას შენთვის საქმე აქვს გასაკეთებელი. ხალხი იმეორებს კორახის, დათანისა და აბირამის ამბოხებას. მე დაგაყენე შენს სათანადო ადგილას, რასაც ისინი, ვინც ნათელში არ არიან, არ აღიარებენ; ისინი ყურს არ უგდებენ შენს მოწმობას; მაგრამ მე შენთან ვიქნები; ჩემი მადლი და ძალა შეგეწევიან და გაგამაგრებენ. შენ კი არა, ვისაც ისინი შეურაცხყოფენ, არამედ მაცნეებსა და იმ ცნობას, რომელსაც მე ჩემს ხალხს ვუგზავნი. მათ ზიზღი გამოავლინეს უფლის სიტყვის მიმართ. სატანამ დაუბრმავა მათ თვალები და დაამახინჯა მათი განსჯა; და თუ ყოველი სული არ მოინანიებს ამ თავის ცოდვას, ამ განუწმიდესებელ დამოუკიდებლობას, რომელიც ღვთის სულს შეურაცხყოფას აყენებს, ისინი სიბზნელეში ივლიან. „სანთელს მოვწევ მის ადგილიდან, თუ არ მოინანიებენ და არ მოიქცევიან, რათა განკურნო ისინი.“ მათ დააბნელეს თავიანთი სულიერი მხედველობა. მათ არ სურთ, რომ ღმერთმა გამოავლინოს თავისი სული და თავისი ძალა; რადგან ჩემს სიტყვაზე მათში დაცინვისა და ზიზღის სულია. სიმსუბუქე, ფუჭსიტყვაობა, ხუმრობა და მასხარაობა ყოველდღიურად გვხვდება მათში. მათ გულები არ დაუდიათ ჩემს სამიებლად. ისინი დადიან თავიანთი საკუთარი ნაპერწკლების შუქზე, და თუ არ მოინანიებენ, მწუხარებაში დაწვებიან. ასე ამბობს უფალი: დადექი შენი მოვალეობის სადარაჯოზე; რადგან მე შენთან ვარ და არ მიგატოვებ და არ მიგიშვებ.“ ღვთის ამ სიტყვების უგულებელყოფა ვერ გავბედე.“ The 1888 Materials, 1067.

და უაიტის დამოკიდებულება სამუელის დამოკიდებულებას გაუთანაბრდა, და მას ეთქვა, დარჩენილიყო მეამბოხეებთან და მათ ამბოხებაში და „დამდგარიყო“ თავისი „მოვალეობის“ „პოსტზე“. მას ებრძანა, მდგარიყო თავის პოსტზე მას შემდეგ, რაც მან (წინასწარმეტყველმა ქალმა) გადაწყვიტა, მეამბოხენი და მათი ამბოხება თავიანთ თავსთვის მიეტოვებინა.

პირველი ხსენების წესი, რომელიც აღფასა და ომეგის პრინციპის ძირითადი შემადგენელი ნაწილია, მიუთითებს, რომ თემის პირველად ხსენებას უმაღლესი მნიშვნელობა აქვს. ლუციფერის აჯანყების უძველეს დასაწყისს უკავშირდებოდა ის ფაქტი, რომ ღმერთს, რომ ნდომებოდა, ჰქონდა მთელი ის ძალაუფლება, რომელიც აუცილებელი იყო ლუციფერის მოსასპობად სწორედ იმ პირველივე ეგოისტური აზრისას, რომელიც ლუციფერის გონებაში წარმოიშვა. ღმერთს შეეძლო ლუციფერის ქმნილებიდან მოცილება, და მას აქვს ისეთი ძალა, რომ ამის გაკეთება რომ აერჩია, შეძლებდა ამას ისე მოეხდინა, რომ სხვა ანგელოზებს ისიც კი არ სცოდნოდათ, რა მოხდა. ცხადია, მან ეს არ გააკეთა, რადგან, სხვა მიზეზებთან ერთად, ეს მისი ხასიათის უარყოფა იქნებოდა; მაგრამ მას ნამდვილად გააჩნია შემოქმედებითი ძალა, რომელიც სწორედ ამის გაკეთების შესაძლებლობას მისცემდა. მაგრამ მან ეს არ გააკეთა. მან მოთმინებით დაუშვა, რომ აჯანყება მისი ხასიათის დამოწმების ნაწილად ქცეულიყო, იმ დავის მოწმობის ნაწილად, რომელიც ზეცაში დაიწყო და საბოლოოდ დედამიწაზე უნდა გადმოსულიყო. სწორედ ეს მოიმოქმედა მოსეს დიალოგმა ძველი ისრაელისთვის. ღმერთმა დაუშვა, რომ ურჩთა თაობა უდაბნოში დახოცილიყო და ეს ისტორია ბიბლიურ მაგალითად გამოიყენა, რათა განევრცო მარადიულ სახარებასთან დაკავშირებული ჭეშმარიტებანი.

ასევე იყო ღმერთის, როგორც მეფის, უარყოფის შემთხვევაც სამუელის დღეებში. სამუელს დაევალა, წინ წასულიყო და თავისი მოვალეობის ადგილას მდგარიყო, მიუხედავად მისი პირადი დარწმუნებისა და წინასწარმეტყველური ცოდნისა. ღვთის წინასწარმეტყველური და ისტორიული ზედამხედველობის ეს მხარე აღიარებულია აგრეთვე ბაბილონის ტყვეობის შემდეგ ტაძრის აღდგენაშიც. ღმერთმა იწინასწარმეტყველა და წარმართა სამოცდაათი წლის ტყვეობის ყოველი ელემენტი; იერუსალიმში დაბრუნება, იერუსალიმის აღდგენა, ტაძარი, ქუჩები და გალავნები. მან დაადგინა დროის წინასწარმეტყველებები, რომლებიც მიუთითებდა, როდის განთავისუფლდებოდნენ ისინი ტყვეობიდან. მან განსაზღვრა, რამდენი დადგენილება იქნებოდა, რათა აღენიშნათ ორი ათასი სამასი წლის დასაწყისი. მან სახელით მიუთითა კიროსი, წარმართი მეფე, რომელიც პირველი დადგენილებით დაიწყებდა ამ პროცესს. იერუსალიმისა და ტაძრის აღდგენის ყველა ელემენტი კონკრეტულად იყო განსაზღვრული, და მან აღადგინა მართალი კაცები და წინასწარმეტყველები, რათა საქმე აღესრულებინათ.

მიუხედავად მთელი იმ აშკარა საღმრთო წინასწარმეტყველური წინასწარგანცდისა და ჩარევისა, ის აჯანყება, რომელმაც ბაბილონის ტყვეობამდე მიიყვანა, უკვე დასრულებამდე მიეყვანა მისი პირადი თანდასწრება ღვთის ხალხთან. შეკინას დიდება არასოდეს დაბრუნებულა ხელახლა აშენებულ ტაძარში. მთელი ეს ისტორია

გამოყენებულ იქნა იმისათვის, რომ წინასწარმეტყველური სტრუქტურა მიეცა წუთისოფლის დასასრულის ისტორიისთვის, თუმცა ტადარი აღარასოდეს კურთხეულა შვეინას თანდასწრებით წმიდათა წმიდაში. ამ აზრით, ხელახლა აშენებული ტადარი იყო მოწმობა არა ღვთის თანდასწრებისა, არამედ ისრაელის აჯანყებისა. თუმცა ამ ისტორიის წინასწარმეტყველები, ისევე როგორც სამუელი და დას უაიტი მინეაპოლისში, განაგრძობდნენ მსახურებას წინასწარმეტყველთა ხარისხში.

ლუციფერის აჯანყება არის პირველი რამ, რომელიც მოხსენიებულია ქრისტესა და სატანას შორის დიდ ბრძოლაში, და ღმერთმა დაუშვა, რომ ეს აჯანყება გაგრძელებულიყო თავისი საკუთარი განზრახვების გამო. სამუელი, მიუხედავად თავისი მართალი აღმფოთებისა ისრაელის სურვილის მიმართ, რომ სხვა ერებს დამსგავსებოდა, მოწოდებულ იქნა, მონაწილეობა მიეღო პირველი ორი მეფის ცხებაში. და ღვთის წინასწარმეტყველები მონაწილეობდნენ ღვთის ტაძრის აღდგენაში — იმ ტაძრისა, რომელსაც ღმერთის შეხიანას თანდასწრება აღარასოდეს ექნებოდა.

ვინც თავიანთ „არაკთა თეფშებს“ წინასწარმეტყველური სიტყვის წინააღმდეგ იყენებენ, რათა დაფარონ ადვენტიზმის ამბოხება 1863 წელს, და ირჩევენ თავიანთი არგუმენტი დააფუძნონ იმ ლოგიკაზე, თითქოს, თუ 1863 წელს რამე არასწორი მოხდა, წინასწარმეტყველი ქალი ამას აკრძალავდა, ნებაყოფლობით უცოდინარნი არიან იმ პირველი პრინციპისა, რომელიც თვით ღმერთის წინააღმდეგ ამბოხების პირველივე მოხსენიებაშია გამოვლენილი. ღმერთი თავისი საკუთარი მიზნებისთვის უშვებს ამბოხებას, და თუ ის ირჩევს, რომ მისმა წინასწარმეტყველებმა ნეიტრალიტეტი შეინარჩუნონ ან დუმდნენ იმ ამბოხებათა მიმართ, რომლებიც შეიძლება აღმოცენდეს, ეს მისი არჩევანია.

როდესაც ვიწყებთ 1844-იდან 1863 წლამდე გამოცდის პროცესის განხილვას, რომელიც წინასახედ იქნა იმ ათი გამოცდით, რომლებშიც ძველმა ისრაელმა მარცხი განიცადა მას შემდეგ, რაც წითელი ზღვა გადალახა, არსებითად აუცილებელია ამ ბიბლიური ფაქტის გაგება. ღვთის წინასწარმეტყველები მის წინასწარმეტყველებად მოქმედებენ როგორც მორჩილების, ისე ურჩობის ჟამს, და ზოგჯერ ისინი არ ამხელენ იმ საკითხებს, რომლებიც გარეგნულად ისეთ რამედ ჩანს, რის მხილებასაც წინასწარმეტყველისაგან მოელოდნენ. ზოგჯერ ისინი აშკარად აცნობიერებენ ამბოხებას, მაგრამ შეკავებულნი არიან, ხოლო სხვა დროს უფალი თავად აფარებს ხელს მათ თვალებს ამბოხების მიმართ. როდესაც ეს ხედვა აღიარებულია, 1863 წელი მნიშვნელოვან საზომ ნიშნულად იქცევა ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფოს ისტორიაში, როგორც პროტესტანტიზმის რქისთვის, ისე რესპუბლიკანიზმის რქისთვის.

მე ასევე ვლაპარაკობდი წინასწარმეტყველთა მეშვეობით, და გავამრავლე ხილვები, და ვხმარობდი იგავურ სახეებს წინასწარმეტყველთა მსახურებით. ოსია 12:10.